

090510 Femte söndagen i påsktiden (konfirmationshögmässa) Ylva Rundberg

Att växa i tron

Hon kunde inte sluta tänka på honom. Varje gång hon såg honom så kittlade det till så där i magtrakten, men såg han henne? Märkte han ens att hon fanns till? Och så många gånger hon hade bett gode, gode Gud låt oss det bli oss! Men Gud verkar inte bry sig om kärlek eller i alla fall inte om tjejer som hon, som inte var i det coola gänget. För de fick ju alltid killarnas blickar - Gud verkar inte förstå någonting om hur det känns när man väntar, väntar och han inte ens vet att man finns till.

Första gången han hörde hennes skratt och vände sig om för att se vart det kom ifrån möttes deras blickar, och där fanns något han inte sett hos någon förut. De började prata med varandra på den festen och sen rullade de på. Hur många gånger hade de inte sagt till varandra, det här är för bra för att vara sant, inte ens Gud kan förstå hur rätt de är för varandra.

Sanningen är att den efterlängtrade och den onåbara kärleken finns det gott om, liksom det finns gott om den upplevda och underbara kärleken. Inget har diktats om mer, skrivit sånger och romaner, gjorts filmer om än just kärleken i alla dess former.

Men det är helt fel att tro att Gud inte känner igen den. För det finns ingen som fått uppleva så mycket olycklig kärlek som Gud. Inte heller någon som så många gånger fått möta en annans blick och känna, det är vi! Gud kan det där med kärlek och han är en sann expert på alla dess vändningar. För som det står i dagens text från Hosea, *När Israel var ung fick jag honom kär*. Sedan har den kärlek tagit många vändningar. Ibland så har Israels barn också hållit Gud kär och levt nära honom, blicken har varit fäst på varandra, där har inte funnit någon annan. Fast andra gånger har situationen varit helt annorlunda. Man har vänt Gud ryggen å det grövsta, man har inte sett honom som Gud, förminskat honom och valt bort honom. Låtsas om som han inte fanns, i hela världslitteraturen finns det nog ingen så turbulent kärlekshistoria som den vi finner i Bibeln, den mellan Gud och hans folk.

Det är tur för oss människor att Gud har varit så trogen från sin sida, för gång på gång han har blivit sviken, övergiven, lämnad. Och om människor, enskilda eller folk, kommit tillbaka och frågat om en ny chans så har de alltid fått det. Och när det såg som allra värst ut, när mänskligheten var så långt från Gud, när det verkade som att det faktiskt var slut för alltid, - just då gjorde Gud det allra mest fantastiska, det som vi lätt kan säga, men kanske inte alltid förmår: *Jag skulle kunna dö för dig*. Det var inget Gud bara sa utan det gjorde han. Han dog för oss. Där finns det yttersta beviset på Guds kärlek, men där finns också en vägens riktning.

Ibland kan jag bli lite avundsjuk på Mattias, Marta, Sakairos och alla de andra som fick träffa Jesus. Tänk att med egna öron fått höra hans undervisning och med egna ögon se alla de där undren. Tänk att få vara Jesus så nära så man skulle kunna ta på honom, få sitta vid bordet tillsammans med honom. Det vore grejer det. Så tar min tanke ett steg vidare och lämnar det rumsliga och tänker, men vilken tur att jag få leva nu, som slipper all den smärta som de måste känt när det förstod att han skulle lämna honom, och det läser vi i

dagens evangelium. De blir så fyllda av sorg att de inte förmår att se framåt. De frågar inte vart han ska, och inte vad som kommer sen, för det är ju det som kommer sen som är självaste tvisten på den kärlekshistoria som Bibeln är. Att lika nära som Jesus var de där människorna han träffade under sin vandring på jorden så nära vill han vara dig och mig, ja faktiskt ännu närmare. Förutsättningen för den närheten fanns i att Jesus dog och uppstod, för att en hjälpare skulle kunna komma. Hjälparen den helige Anden, som är så nära att han bor i var och en som döps. Den närheten krävde ett högt pris, Jesus död, men den närheten är en gåva som ges till var och en som vill ta emot den.

Så det där med att dela måltid, för om det är något som verkligen ger gemenskap så är det ju att sitta vid samma bord och dela mat och samtal, det var ju bara lärjungarna, som fick, men ändå inte. För varje gång som det i kyrkan inbjudas till nattvard så får vi dela måltid med Jesus, inte på det viset som lärjungarna, men på ett annat vis. På det vis som de vid den sista måltiden med Jesus uppmanades att göra, att bryta bröd och dela vin, dela Kristus Jesus egen person. Vi får ta emot Jesus i brödet och vinet, där är han och han kommer i nattvarden närmre oss än vi någonsin helt kan förstå, men som vi med Anden hjälp får ana.

Men den där knepiga kärlekshistorien mellan Gud och människor är inte över utan den upprepas gång på gång, Gud är ibland som den där tjejen i början som trånade och aldrig blev sedd och ibland som killen som från det första skrattet och den första blicken, var de två. Och det är i våra liv den där frågan ställs till oss. Gud vill ha en relation med oss, att vi ska leva nära honom, Från att du var ung hade han dig kär. Ja just dig, inte bara bänkgrannen eller damen tre rader framför, utan just dig har han kär.

Så en dag som denna när ni konfirmander får säga ert ja, bekräfta ert dop, att ni vill följa Gud, jag då gläder sig Gud storligen och han kyrka med honom. Och min önskan min bön och min glädje är ju om detta ja inte bara blir för idag, utan följer er genom livet. Vi ber att Guds gode Ande, som faktiskt finns i er ska leda er på era vägar, det är verkligen vår bön, så mycket mer än en formulering från handboken. Jag har funnit kärleken där och hoppas att ni också får göra det.

Och för alla er som samlats denna glada söndag, den bönen gäller inte bara konfirmanderna, utan också er, jag hoppas och ber att Guds gode Ande också får leda er. Anden vill, Gud har er kär och Jesus dog för er skull, men det är bara ni som kan välja om ni låsas som han inte finns eller möter blicken.